

Film 'Wormer in 1964' (2017)

Na de bewerking en vertoning van de film 'De Edele Kikker' in 2015 heeft de stichting Historisch Wormer geholpen bij de bewerking van nog een historische film: 'Wormer in 1964'. In deze film zijn beelden te zien van dorpsgenoten tijdens een rondgang met een camera door het dorp.

In de vernieuwde film wordt begonnen bij de Zaanbrug en de wandeling eindigt bij het Oosteinde. Veel moeite is gedaan om de namen te achterhalen van de dorpingen die in beeld komen. Van degenen die herkend zijn is de naam in de film geplaatst, zodat we ook later nog weten wie het zijn.

In een bomvolle Stoomhal op 18 maart 2017 genoten zo'n 200 bezoekers van het resultaat. Op 1 november 2017 zijn vervolgens de bewoners van Zorgcentrum 'Torenerf' in een volle zaal op 'sentimental journey' gegaan.

Voorafgaand aan de filmmiddag in de Stoomhal werd er in de krant ruim aandacht aan de vertoning gegeven.

Stichting Historisch Wormer vertoont gerestaureerde film 'Wormer in 1964'

Tijdperk van non en olieman

José Pietens

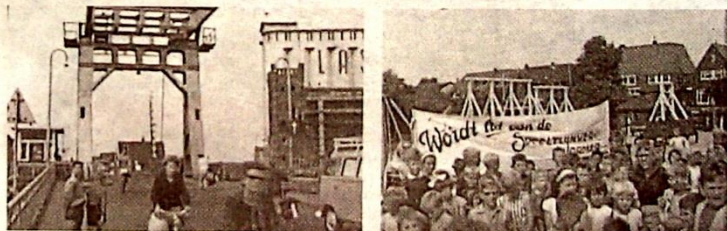
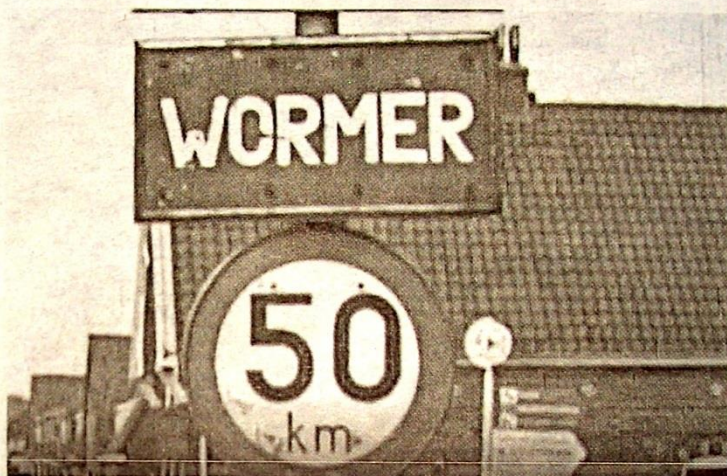
Wormer ★ Daar gaat Loes Leurs. Met haar spaarbusje in de hand stapt ze de Raiffeisenbank in Wormer binnen. Zelf kan ze de muntes niet uit haar mini-kluisje halen, want alleen de bank heeft daar het sleuteltje van.

Deze koddige wijze van kinderbankieren uit lang vervlogen tijden is te zien in 'Wormer in 1964', de film die stichting Historisch Wormer zaterdag 18 maart vertoont in De Stoomhal. Het wordt een feest der herkenning voor de oudere Wormer en een blik in een niet tot nauwelijks meer bestaande wereld voor de jongere Wormer.

De filmbeelden zijn niet onbekend in het dorp. Enkele jaren geleden werden er zelfs dvd's van verkocht. Maar over het hoe en waarom van de film is weinig meer bekend dan dat L.P. Kuijper een van de initiatiefnemers was, zegt voorzitter Frank Tjeertes van de stichting. De stichting werkte eerder met 'techniekmannen' Henk Renaud en Thijs Ris aan een gepimpte versie van 'De edele kikker' over papierfabriek Van Gelder. Twee jaar geleden trok deze film volle zalen en de Wormers kregen de smaak van het restaureren te pakken. Renaud stelde voor om 'Wormer in 1964' helemaal op te knappen. Het gezelschap is er zo'n anderhalf jaar mee bezig geweest.

Eenvoudig

De originele film was eenvoudig van opzet. De cameraman loopt door de straten, stapt zo nu en dan een winkel in en richt zijn lens op dorpsgenoten. „De manier van vertellen is soms nogal langdradig”, zegt Henk Renaud. Met Thijs Ris bewerkte hij de beelden tot een goedlopende film, met muziek en tekst. Voice-over Evert Klos vertelt wat er op de beelden is te zien. „Anders weet over tien jaar nie-

Beelden uit de film 'Wormer in 1964'.

mand meer wat het voorstelt.” Ook werd de volgorde van de film omgegooid. Hij begint niet meer aan het Oosteinde, maar op de Zaanbrug. „Een natuurlijker begin. Iedereen komt via die brug

Wormer in.” De beelden worden ondersteund door 'toepasselijke muziek'. Zoals Het Dorp van Wim Sonneveld, waarvan de tekst in 1965 is geschreven. De weemoedige woorden

beschrijven vermoedelijk precies het gevoel dat veel oudere Wormers bij het zien van de beelden zal bekruipen. Anno 1964 konden kinderen nog op straat spelen. Op een enkele

geparkeerde Kever na, de wagens van melkboer Butter en olieman Dibbets én een trekker met volgeladen hooikar erachter, zijn er amper auto's te zien. Maar wel: heel veel dorpsbewoners, kinderen bokkiespringend op de schoolpleinen (onder wie een piepjonge Jan Groenhart, de kunstschilder), nonnen in het consultatiebureau en een pruimtabak kauwende Piet 'De Bosaap' Kerkhoven.

Namen

Met behulp van inwoners is geprobeerd zo veel mogelijk namen van de mensen in beeld te achterhalen. „Die lieten we de film zien en zij zeiden dan: 'Oh, dat is die-en-die'. Intussen hebben we zelf de film al driehonderd keer gezien”, grapt Tjeertes. De film bevat veel beelden van gebouwen en mensen die er niet meer zijn. 'Kruiskerk? Gesloopt'. Flat aan de Spatterstraat? 'Is er niet meer'. Die vrouw in de bloemetjesjurk? 'Is al overleden'. De man met de pijp? 'Ook dood'. Onvermijdelijk bij een film van meer dan vijftig jaar oud, natuurlijk. Maar er is toch ook nog veel dat wel behouden is gebleven: zoals het in 1959 geopende 'bejaardenpension' Torenerf, waar de Schansmikkers staan te steenwerpen. Of het Moriaanshoofd en de Mariastraat.

Documentaire

De film is nu meer een documentaire geworden, zegt Tjeertes. Hij hoopt dat 'Wormer in 1964', net als 'De edele kikker' en de film over de restauratie van het 17e-eeuwse kerkscheepje van de Nieuwe Kerk, wordt opgenomen in de collectie van het Instituut voor Beeld en Geluid. „Zodat de film goed bewaard blijft voor de toekomst.”

18/3: Vertoning van de films 'Mijn Zaanstreek' en 'Wormer in 1964' in de Stoomhal. Aanvang 14 uur. Entree €2.